

En klargjøring av mitt syn

Ja, det er sant at Jesus helt og fullt har betalt for hele verdens synder. Likevel er det visse kriterier som må være oppfylt for at denne betalingen kan tilskrives den enkelte. For det første må man bekjenne og be om tilgivelse for tidligere og nåværende synd, som Den Hellige Ånd lar komme til en persons bevissthet når denne først kommer til Kristus. Dernest må man underordne sin vilje til Gud med hensyn til disse områdene av tidligere synder, og i oppriktighet bestemme seg for å leve annerledes fra og med det tidspunktet. Dette er sann omvendelse, og hvis noen forteller deg at du kan bli frelst ved en tro som ikke inkluderer sann omvendelse, prøver de å selge deg et falsk evangelium.

I Lukas 24:47 ser vi at Jesus, like før Hans himmelfart, angir at omvendelse er en betingelse for frelse: «...og i hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag; dere skal begynne i Jerusalem.» I de norske oversettelsene kommer dette mindre tydelig fram, men her er ordene Hans i fire populære engelske bibeloversettelser:

NIV ...and that repentance for forgiveness of sins...

NAS ...and repentance for the forgiveness of sins...

NLT ...There is forgiveness of sins for all who repent...

NHEB ...and that repentance leading to forgiveness of sins...

Og apostelen Peters instruksjon når det gjelder tilgivelse for synd, er som følger:

Apg 2:38 (BS2011): «Peter svarte dem: Vend om og la dere døpe i Jesu Kristi navn, hver og en av dere, så dere kan få tilgivelse for syndene, og dere skal få Den hellige ånds gave.»

Omvendelse fra synd var kjernebudskapet som Døperen Johannes forkynte, Jesus selv begynte sin tjeneste ved å forkynne det, og Jesu disipler forkynte det definitivt. Når vi virkelig har omvendt oss, opplever vi å få våre synder vasket vekk ved Jesu blod. Det er noe vi føler tydelig i vår sjel, og denne erfaringen er så kraftfull at den normale menneskelige reaksjonen er å gråte innfor Gud. Frem til dette punktet av anger, tross at betalingen allerede er blitt gjort for alle syndene til hvert eneste menneske i hele verden, har de ikke mottatt Guds tilgivelse. Vi må først omvende oss, og en vedvarende omvendelse må også bli en livslang disiplin for hver eneste troende som virkelig vandrer i lyset.

Under den nye pakt finnes det ikke noe som spesifikt gir soning for bevisst og forsettlig synd:

Heb 10:26-27 (NB88/07): «For dersom vi synder med vilje etter at vi har lært sannheten å kjenne, da er det ikke lenger tilbake noe offer for synder, men bare en forferdelig gru for dom og en nidkjærhetens brann som skal fortære de gjenstridige.»

Denne forferdelige følelsen er noe vi opplever når vi bevisst har begått en alvorlig synd etter at vi har kommet til Kristus. Vi kjenner et sterkt behov for å omvende oss, og vi roper ut til Gud om å gjenopprette vårt fellesskap med Ham, fordi vi opplever i vår sjeler at vår forbindelse til Gud er blitt brutt. Men så snart vi bestemmer oss for å omvende oss, og vandre i lyset, så finner vi at Gud er meget trofast i å gjenopprette oss:

1 Joh 1:6-9: «Sier vi at vi har samfunn med ham, men vandrer i mørket, da lyver vi og følger ikke sannheten. Men dersom vi vandrer i lyset, slik han selv er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønn's blod renses oss for all synd. Sier vi at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss. Men dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renses oss for all urett.»

Forutsetningen her for at vi som troende skal kunne fortsette å motta tilgivelse for synder, er at vi må vandre i lyset. Hvis vi synder med vilje, så er ikke den synden dekket av nåden i den nye pakt, og vi vil ikke få tilgivelse før vi vender tilbake til lyset. Inntil vi har bekjent og angret denne synden, har vi ikke blitt tilgitt av Gud. Hvert eneste Guds barn kjenner en trang til å be ham om tilgivelse når de har syndet, fordi de vet at de virkelig *trenger* å bli tilgitt!

Betyr det at de har mistet sin frelse inntil de har omvendt seg fra den spesifikke synden som de har begått? Ikke nødvendigvis. Hvorvidt deres synd innebærer en grad av separasjon fra Gud som er tilstrekkelig for å kunne forårsake åndelig død, avhenger av den aktuelle syndens art. En av de vanligste feilslutningene som hindrer troende i å ha en riktig forståelse av dette, er det feilaktige forestillingen om at alle synder er like.

1 Joh 5:16-17 (NB88/07): «*Dersom noen ser sin bror gjøre en synd som ikke er til døden, så skal han be, og han skal gi ham liv – det vil si dem som synder, men ikke til døden. Det finnes synd som er til døden, det er ikke om den jeg sier at han skal be. Enhver urettferdighet er synd, og det er synd som ikke er til døden.*»

Hvis en troende dør med uoppgjort dødelig synd i sitt liv, så vil de selv bli pålagt å betale for den synden ved å entre den annen død på dommens dag. Det er i hvert fall hva jeg tror. Det pågår en stor teologisk debatt om hva synd som fører til død egentlig er, men jeg er ikke så opptatt av det. I Johannes 17:3 ser vi at evig liv er å ha fellesskap med Gud. Vi bør alle ha en oppfatning i vår sjel om hvorvidt vi egentlig har fellesskap med Gud eller ikke, og det skulle være klart for oss om vår synd har skilt oss fra Ham. Vi trenger ikke å være fullkomne for å bevare vår frelse, men vi trenger å være fri fra synder som avskjærer oss fra livets kilde. Vi kan aldri fortjene vår frelse ved gode gjerninger, men hvis vi med vilje lever i en synd som fører til døden, kan vi diskvalifisere oss selv bort fra Kristi rettferdighet, som er tilregnet oss ved tro. Tro uten gjerninger er død, og det samme er en person som har tro men ikke hellighet!

Her er hvordan jeg forstår avsnittet fra 1. Johannes' brev som jeg nettopp siterte, som viser oss at ikke alle synder er like. Hvis jeg ser en bror begå en synd som ikke har avskåret ham fra (livet i) Gud, kan jeg be for ham, og Gud vil besvare min bønn. Men, hvis denne broren begår en synd som avskjærer ham fra fellesskap med Gud, da kan jeg be for ham til jeg blir blå i ansiktet, og min bønn vil ikke gjenopprette ham. Denne broren er selv nødt til å omvende seg fra sin egen synd. (Tross alt, er jo evig liv definert i Det nye testamente som å ha fellesskap med Gud, er det ikke det?)

La meg bare lese et uheldig sitat som jeg kom over fra Billy Graham Evangelistic Association: «En av Bibelens største sannheter er at Kristus døde for å ta bort alle våre synder - ikke bare en del av dem, men samtlige av dem: fortid, nåtid og fremtid. Dette er grunnen til at du ikke burde frykte at du vil komme til å miste din frelse hver gang du begår en synd. Hvis det var tilfelle, ville du og jeg miste vår frelse hver dag - siden vi synder hver dag.»

Åpenbart evner overhodet ikke dette utsagnet å skille mellom synd som fører til død, og synd som *ikke* fører til død. Jeg lurer på hvilken Bibel disse leser!

Den populære forestillingen om at samtlige av ens tidligere, nåværende og fremtidige synder er tilgitt på forhånd i det øyeblikk en kommer til tro på Kristus er bare tull. Den teologiske konklusjonen (så langt jeg kan se) er avledet fra en kalvinistisk forståelse av forutbestemmelse, noe som mer eller mindre lærer at de, hvis fremtidige synder ikke ble tilgitt i frelsesøyeblikket, aldri egentlig ble frelst til å begynne med. Men la oss for et øyeblikk se på disse ordene til Jesus i Åpenbaringsboken:

Åp 3:5 (BS1930): «*Den som seirer, han skal således bli klædd i hvite klær, og jeg vil ikke utslette hans navn av livsens bok, og jeg vil kjennes ved hans navn for min Fader og for hans engler.*»

Hvis Jesus stryker ut navnene på troende som ikke lykkes i det å overvinne, så betyr det at navnene deres virkelig var der til å begynne med, men ikke lenger.

Hele den kalvinistisk-armenske teologiske debatten er noe ordentlig vås. Denne debatten om hvorvidt frelse blir avgjort i henhold til Guds forutbestemte utvelgelse eller som følge av et menneskes frivillige beslutning om å ta imot Kristus, stiller disse likefullt gyldige sidene ved evangeliet opp mot hverandre, som om de var nødt til å være gjensidig utelukkende og motstridende syn. Begge syn er å finne i Skriften, og derfor må begge være sanne. Denne fåfengte debatten eksemplifiserer det menneskelige sinnets begrensninger i forhold til fullt ut å kunne forstå Gud gjennom teologi. Et ydmykt menneske kan imidlertid dra nytte av begge disse sannhetene ved simpelthen å velge å tro at begge aspekter er gyldige!

Mens bevisst og forsettlig synd ikke er noe som det fins soningsmessig dekke for under den nye pakt, betyr det ikke at Jesus ikke vil vise medfølelse overfor oss dersom vi faller i synd. Hvis vi faller i synd, vil de av oss som virkelig tilhører Kristus og som velger å vandre i lyset, liksom Han er i lyset, ha en talsmann hos Faderen.

1 Joh 2:1 (BS2011): *«Mine barn, dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Men om noen synder, har vi en talsmann hos Far, Jesus Kristus, Den rettferdige.»*

Jeg vet ikke hvordan det er med deg, men jeg ønsker at Jesus skal være min talsmann. Jeg vil ikke at han skal skamme seg over meg innfor sin Far fordi jeg fornektet ham ved måten jeg levde på. Hvis jeg av hele mitt hjerte forsøker å bli en sann disippel av Jesus, da er jeg sikker på at jeg vil forvandles og likedannes med hans bilde, ved Guds nådes helliggjørende verk. Og, som det står i 1 Johannes 4:17, dette er hvordan vi kan ha tillit for Gud på dommens dag: *«For som Kristus er, slik er vi i denne verden.»* Og jeg må derfor konkludere med at hvis mitt liv ikke reflekterer sant disippelskap, så gir det meg heller ingen grunn til å forvente at Jesus på den dagen vil si om meg: *«Denne karen her, han er med meg».*

Sannheten er den at Jesus ikke er bundet av en eneste teologisk regel som vi måtte prøve å pålegge ham, fordi vi ønsker oss en følelse av evig sikkerhet.

1 Pet 1:17 *«Dere påkaller Gud som far, han som uten å gjøre forskjell dømmer enhver etter hans gjerninger; da må dere også leve i frykt den tid dere ennå er her som fremmede.»*

I Åpenbaringen leser vi at Jesus har nøklene til døden og dødsriket. Gud har sagt at han vil vise miskunn mot den han miskunner seg over, og være barmhjertig mot den han forbarmer seg over. Så enkelt er det. Hva angår meg, ønsker jeg å være en av de som Jesus finner verdig hans forsvar. Hvis Jesu holdning overfor de sju menighetene som blir adressert i Åpenbaringsboken er noen som helst indikasjon på hvordan det står til med Guds universelle menighet i *vår* tid, så ser det virkelig ut som om det store flertallet av såkalte troende ikke vil bli funnet verdig!

Den bibelske virkeligheten er at vi kommer til en frelsende tro av nåde, men at vi ytterst sett vil bli dømt etter våre gjerninger. Og den eneste måten som jeg klarer å forstå dette på, er hvis vår frelse er produktet av tro og gjerninger, som samvirker for å produsere et liv som er akseptabelt for Jesus.

Jak 2:22,24: *«Der ser du: Troen virket sammen med hans gjerninger, og gjennom gjerningene ble troen fullendt. ... Dere ser altså at mennesket blir erklært rettferdig ved gjerninger og ikke bare ved tro.»*

Dette er resultatet av et liv som disippel, idet vi likedannes med hans bilde. Men vi må virkelig være seriøse i vår søken etter dette, fordi vi blir advart om at mange er kalt, men få er utvalgt. Og at bare den troende som seirer, og holder ut til enden, vil bli frelst. Vi må alle sitte ned og beregne kostnaden før vi begynner å bygge.

Det vil sikkert være mange troende som kommer til Jesus på den dagen, og sier: *«Men Herre, mine pastorer fortalte meg at hvis jeg bare tror i mitt hjerte og bekjenner med min munn at du er Herre, så vil jeg bli frelst! Og bare se på alle de fantastiske tingene som har skjedd gjennom min tjeneste!»* Og kanskje vil Jesus svare dem: *«Har dere ikke lest at selv de onde åndene tror og skjelver? De tror, men de er ikke hellige, for deres vilje er ikke underlagt min Far. Og har du ikke lest, at ikke enhver*

som sier til meg: Herre, Herre! skal komme inn i himmelriket, men den som gjør min himmelske Fars vilje? Jeg sa aldri at jeg ville dømme deg etter din tro, som har ført til så mange mirakler. Jeg dømmer deg etter dine gjerninger! Du hadde en likegyldig holdning overfor synd, og jeg gjenkjenner deg ikke som min disippel! Bort fra meg, du som gjør urett!»

Mine venner, jeg ønsker ikke å være en person som bruker intellektet mitt til å skape en selvbedragerisk teologisk fantasi, for å kunne gi meg selv en falsk følelse av evig sikkerhet. Jeg vil ha sannheten, fordi min evige skjebne er altfor viktig for meg til at jeg kan holde på å bygge denne typen tankeslott. Og jeg håper at det samme gjelder alle som vil komme til å lese dette. Jeg innser at det jeg forkynner går imot hva det store flertallet av evangeliske kristne i dette landet tror, men det plager meg ikke i det hele tatt. Hvis den rådende aksepterte teologien har noe som helst å gjøre med den tragiske åndelige tilstanden som vi befinner oss i - der kirken i stort er aksepterende overfor de som praktiserer alle slags avskyelige synder - så anser jeg mitt avvik fra dagens populære teologi som noe positivt.

I enkle termer ønsker jeg å advare alle om at når vi begynner å forkynne sant disippelskap, da vil enhver religiøs ånd komme ut av sitt skjul, og disse teologiske fariseerne vil granske hvert eneste aspekt av hva vi har å si, akkurat som de gjorde med Jesus. Hvis de kan finne noe å klage på, så vil de kaste barnet ut med badevannet, for de kan ikke tåle den sterke forkynnelsen til Jesus, som kunne si: «Hvis ditt øye lokker deg til synd, så riv det ut! Det er bedre for deg å være blind enn å brenne i helvete!»

Men vil jeg også gjerne si at jeg ville bli svært overrasket om alle mine synspunkter var 100% korrekt. Hvor arrogant ville ikke det være? Jeg tror imidlertid at jeg har en stor *nok* del rett, fordi jeg ganske enkelt har motet til å tro det jeg leser i Bibelen, i stedet for å lese inn i den det som jeg *ønsker* å tro.

Jeg vil gjerne avslutte med et ord til dere teologiske fariseere - ormeyngel. Her er deres grunnleggende problem: I stedet for bare å velge å tro på alt som er skrevet i Bibelen, føler dere et behov for å få det hele til å passe inn i et pent og pyntelig lite system av logiske paradigmer, som dere kan forstå intellektuelt og dermed kontrollere. Dere er så arrogante at dere tror at dere kan kondensere den uendelige Gud ned til et logisk system som fullt ut kan forstås av deres begrensede sinn (teo-logi). Det uunngåelige resultatet er at dere ender opp med en selektiv forståelse av sannheten, som filtrerer ut alt som ikke stemmer overrens med deres bestemte teologiske tolkning. Jeg mistenker at det underliggende motivet for deres intellektualisme er et behov for å kontrollere Gud i deres sinn, slik at dere kan overbevise dere selv om at dere virkelig eier evig sikkerhet (dette anliggende synes å være kjernen i de fleste teologiske debatter). Dere legger dermed opp til å ha en likegyldig holdning overfor synd, som trolig vil føre til at dere blir fordømt. Når en som meg truer deres komfortable fantasi (selv om jeg ikke har gjort noe for å få igang en debatt), reagerer dere ved å prøve å overbevise alle de andre fariseerne med deres intellektuelle argumenter. Jeg anbefaler at dere tar en annen tilnærming, ved ydmykt å velge å akseptere det dere leser i Bibelen, i stedet for å lese inn i den det som du ønsker skal være sant.

Til alle andre, vil jeg komme med en oppfordring om å se min neste undervisning, der jeg vil dele nøklene som Herren har vist meg for å kunne leve et seirende liv. Det er ikke et liv i slit og strev under loven for å produsere frukt, men det er en ny og levende vei! Det er et seirende liv av hvile, der vi kan leve i sann frihet fra syndens makt! Så jeg vil bare oppfordre deg til ikke å kaste ut barnet med badevannet, men å motta av det gode som Herren har betrodd meg. Jeg har også fått mye fra de som jeg er sterkt uenig med.